

Ευρωπαϊκό έγκλημα εκ προμελέτης το κλείσιμο της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης (EBZ)

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 26 Ιουλίου 2014 22:26 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Οργή σε όλη την Ελλάδα προκάλεσε η απόφαση της διοίκησης της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης να κλείσει τα δύο από τα τρία εναπομείναντα εργοστάσια ζάχαρης, στις Σέρρες και την Ορεστιάδα.

Η απόφαση της διοίκησης, κατόπιν εισήγησης της «εθνικής μας» εταιρείας συμβούλων Κάντορ που κάλυψε τεχνοκρατικά μια ειλημμένη απόφαση, έγινε δεκτή με αγανάκτηση, παρότι δεν αποτέλεσε κεραινό εν αιθρία, λόγω των καταστρεπτικών αποτελεσμάτων που θα έχει για δεκάδες χιλιάδες οικογένειες.

Το κλείσιμο των δύο εργοστασίων, που δείχνει πόσο κενές περιεχομένου και παραπλανητικές είναι οι μεγαλοστομίες περί «success story», «επιστροφής στην ανάπτυξη» κι άλλα τέτοια που δεν αφήνει ευκαιρία να πέσει κάτω και να μη τα ξεστομίσει ο πρωθυπουργός, θα αυξήσει περαιτέρω την ανεργία, θα οξύνει την τάση εγκατάλειψης του Έβρου και θα επιτείνει την ερήμωση της υπαίθρου. Παρόλα αυτά θα έχει και κερδισμένους: Τους Γερμανούς και Γάλλους βιομηχάνους που θα καλύψουν τάχιστα το κενό της EBZ.

«Για να κατανοήσουμε τι οδήγησε στην απόφαση για το κλείσιμο των δύο εργοστασίων της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης, πρέπει να πάμε αρκετά χρόνια πίσω, στο 2006. Εκείνη την χρονιά στο πλαίσιο της επαναδιαπραγμάτευσης του κανονισμού ζάχαρης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, η ελληνική κυβέρνηση, με υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης τον Ευ. Μπασιάκο, προέβη σε μια καταστροφική διαπραγμάτευση που ως αποτέλεσμα είχε να μειωθεί η ελληνική ποσόστωση στην παραγωγή ζάχαρης σχεδόν στο μισό: Από 320.000 τόνους ζάχαρης, στους 158.000 τόνους», αναφέρει στα Επικάικρα ο Πέτρος Χασανίδης, πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Ορεστιάδας και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου των εργαζομένων στην EBZ.

Στο ναδίρ η αυτάρκεια

Με βάση όσα αναφέρονται στην έκδοση της ΠΑΣΕΓΕΣ, με τίτλο Αυτάρκεια αγροτικών διατροφικών προϊόντων (Αύγουστος 2012) η ετήσια κατανάλωση ζάχαρης το 2011 ανήλθε σε 268.220 τόνους. Στην ίδια έκδοση επίσης διακρίνεται ένα «τραγικό» ρεκόρ που διατηρεί το συγκεκριμένο προϊόν.

Στη ζάχαρη παρατηρείται η χαμηλότερη αυτάρκεια (λόγος παραγωγής προς κατανάλωση) ύψους μόλις 14%, όταν ο μέσος εθνικός όρος για μια λίστα 28 προϊόντων φυτικής παραγωγής που έχει συγκροτήσει η Συνομοσπονδία Ενώσεων Αγροτικών Συνεταιρισμών ανέρχεται στο 95,8%! Στην αντίθετη άκρη από την ζάχαρη βρίσκεται το ρύζι με αυτάρκεια ύψους 171,36%! Οι επιδόσεις της ζάχαρης είναι «τραγικές» γιατί μόλις έναν χρόνο πριν, το 2010, η αυτάρκεια έφτανε το 48,28% (σχεδόν τετραπλάσια) με την παραγωγή να φτάνει τους 155.270 τόνους, ενώ το 2011 η παραγωγή μειώθηκε κάθετα (κατά τρία τέταρτα) στους 38.270 τόνους.

Μέχρι το 2006 δε (πριν κλείσουν τα πρώτα δύο εργοστάσια της Λάρισας και της Ξάνθης, στο πλαίσιο ενός ηλιθίου σχεδίου μετατροπής τους σε εργοστάσια παραγωγής βιοκαυσίμων), η Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης δεν κάλυπτε την κατανάλωση μόνο της Ελλάδας αλλά και όλων των Βαλκανίων.

«Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου αν καταλάβαινε τι διακυβευόταν σε εκείνες τις διαπραγματεύσεις κι αν για παράδειγμα υιοθετούσε και υπερασπιζόταν τις προτάσεις που είχε καταθέσει η διοίκηση της EBZ, δεν θα φτάναμε σήμερα σε αυτό το σημείο», συνεχίζει ο Πέτρος Χασανίδης.

Μάλιστα κοινό μυστικό είναι πως αν κλείσουν αυτά τα εργοστάσια, θέμα χρόνου θα είναι μετά να κλείσει και το τελευταίο εργοστάσιο στην Ελλάδα, στο Πλατό Ημαθίας, φτάνοντας έτσι στην τελευταία πράξη του δράματος με την Ελλάδα να μην παράγει ούτε ένα κόκκο ζάχαρης και να εισάγει από το εξωτερικό όλη την κατανάλωσή της.

Η τεχνοκρατική ωστόσο αιτιολόγηση του λουκέτου θέλει το υψηλό κόστος παραγωγής να μην επιτρέπει την συνέχιση της λειτουργίας, των δύο εργοστασίων της EBZ. «Η βιομηχανία ζάχαρης είναι φτιαγμένη, εξ αρχής, για μεγάλη παραγωγή.

Το 2009, μετά από δύσκολη διετία και μετά από την πίεση των αγροτών παραγωγών τεύτλου και των εργατών που απασχολούνται στο εργοστάσιο, δόθηκε καλύτερη τιμή στο τεύτλο, σπάρθηκαν περισσότερα χωράφια, η παραγωγή ήταν μεγαλύτερη όπως κι η μισθοδοσία που διπλασιάστηκε και το κόστος έφτασε περίπου στα 650 ευρώ το τόνο.

Σήμερα η αιτία για το υψηλό κόστος, περίπου στα 1.000 ευρώ τον τόνο, βρίσκεται στην μικρή παραγωγή. Το κόστος μάλιστα εκτινάχθηκε παρότι η μισθοδοσία αντιστοιχούσε στο ένα τρίτο της προηγούμενης χρονιάς.

Το συμπέρασμα είναι πως για να επιβιώσει η Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης χρειάζεται μεγάλη κλίμακα παραγωγής. Όσο περισσότερο παράγει τόσο φθηνότερο είναι το προϊόν». Επομένως, η διοίκηση της EBZ ας μην επικαλείται το υψηλό κόστος παραγωγής, γιατί είναι αποτέλεσμα των δικών της επιλογών. Κι όχι μόνο αυτό...

Εμμονή το ξεπούλημα

«Από το 2009 και μέχρι σήμερα όλες οι διοικήσεις που ανέλαβαν ασχολούνταν με ένα και μόνο θέμα: πώς θα πουλήσουν την EBZ. Δεν υπήρξε κανένα σχέδιο για την ανάπτυξη της εταιρείας ή και τον εκσυγχρονισμό της. Μοιραία έτσι ήρθε η απαξίωση, όπως και οι 3 αποτυχημένοι διαγωνισμοί για την πώληση της εταιρείας».

Το θα σημάνει για την περιοχή το κλείσιμο του εργοστασίου στην Ορεστιάδα, ρωτήσαμε τον Πέτρο Χασανίδη. «Η Ορεστιάδα ποτέ δεν θα είχε την σημερινή της ανάπτυξη αν δεν υπήρχε το εργοστάσιο της EBZ. Θα το καταλάβετε με ένα παράδειγμα: το 1975, με τα έσοδα από 100 στρέμματα τεύτλων, δηλαδή 100-120.000 δραχμές αγόραζες ένα διαμέρισμα.

Ειδικά τις δεκαετίες '80 και '90 το εργοστάσιο αποτέλεσε τον κύριο πνεύμονα ανάπτυξης για όλο το νομό, όχι μόνο την πόλη. Εμείς υπολογίσαμε ότι με παγωμένες τιμές από το 1975 μέχρι σήμερα αυτό το εργοστάσιο έχει αφήσει στην περιοχή 1,5 δις. ευρώ ή 40 εκ. σε ετήσια βάση. Κι όλα αυτά χωρίς να έχει κοστίσει στον έλληνα φορολογούμενο η EBZ ούτε ένα ευρώ».

Οι επιπτώσεις από το κλείσιμο των εργοστασίων στις Σέρρες και την Ορεστιάδα δεν θα περιοριστούν μόνο στους 60 και 45 (από 260 πριν 5 χρόνια) εναπομείναντες εργάτες, αντίστοιχα. Πολλές εκατοντάδες ακόμη είναι οι εποχιακοί εργαζόμενοι που έβρισκαν δουλειά στα εργοστάσια, οι αγρότες, οι μεταφορείς, οι γεωπόνοι ακόμη και τα συνεργεία επισκευής οχημάτων που ζούσαν από τους τζίρους της EBZ.

Με την ανεργία να βρίσκεται ήδη στο 50% στην Ορεστιάδα και ειδικά στους νέους «να ψάχνουμε για να βρούμε ποιό έχουν ακόμη δουλειά», όπως λέει στα Επίκαιρα ο Π. Χασανίδης, είναι εμφανές ότι το κλείσιμο του εργοστασίου στην Ορεστιάδα θα σημάνει την οικονομική καταστροφή και την κοινωνική παρακμή της.

«Αυτό όμως που δεν έχουν κατανοήσει οι κυβερνώντες είναι ότι η Ορεστιάδα δεν είναι σαν οποιαδήποτε άλλη πόλη της Ελλάδας. Υπάρχουν λόγοι εθνικού συμφέροντος για τους οποίους η Ορεστιάδα πρέπει να συνεχίζει να έχει οικονομική ζωή», συνεχίζει ο συνομιλητής μας. «Θα σας το περιγράψω με ένα παράδειγμα.

Ενώ στην Ορεστιάδα το εργοστάσιο ζάχαρης ήταν η τελευταία βιομηχανική μονάδα που είχε απομείνει στον βόρειο Έβρο, στην Αδριανούπολη της Τουρκίας κάθε εβδομάδα ξεφυτρώνει κι ένα εργοστάσιο. Υπάρχει αυτοκινητοβιομηχανία, υαλοουργία, εκκοκκιστήρια και τώρα μπαίνουντας επιθετικά στην καλλιέργεια τεύτλου και την παραγωγή ζάχαρης θέλουν να γίνουν αυτάρκειες σε ζάχαρη. Από μια έρημη πόλη που ήταν το 1922 με την ανταλλαγή, σήμερα ο πληθυσμός της φθάνει τους 250.000, ενώ ο πολεοδομικός της σχεδιασμός προβλέπει πως την επόμενη δεκαετία θα φιλοξενεί 1 εκ. κατοίκους».

Τρίβουν τα χέρια τους οι Γερμανοί

Το κλείσιμο των εργοστασίων της EBZ, 54 χρόνια μετά την ίδρυση της επιχείρησης από τον Κ. Καραμανλή με πρώτο στόχο να σταματήσει η εισαγωγική εξάρτηση της χώρας, δεν έχει μόνο χαμένους. «Η EBZ δεν

κάλυπτε στο παρελθόν μόνο την ελληνική αγορά. Κάλυπτε κι όλα τα Βαλκάνια. Αυτό ήταν προς όφελος όλων γιατί η EBZ λόγω της κυρίαρχης θέσης της στην αγορά διαμόρφωσε και την τιμή σε πολύ χαμηλά επίπεδα, προς όφελος του καταναλωτή. Το αποτέλεσμα ήταν να έχουμε την φθηνότερη ζάχαρη σε όλη την Ευρώπη.

Τα τελευταία 3 χρόνια το πελατολόγιο της EBZ έχει εξασθενήσει προς όφελος των ανταγωνιστών της από την Γερμανία και την Γαλλία. Μάλιστα στην ελληνική αγορά οι Γερμανοί πουλούν με τιμές χαμηλότερες από τα επίπεδα της Γερμανίας, προσπαθώντας έτσι να αλώσουν την αγορά. Κι όταν κλείσει οριστικά η EBZ τότε οι τιμές θα πάρουν φωτιά», καταλήγει ο Π. Χασανίδης.

Το κλείσιμο των δύο εργοστασίων της Βιομηχανίας Ζάχαρης ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο της ελληνικής βιομηχανίας. Από το 2010 ακμαίες ελληνικές βιομηχανίες με πορεία δεκαετιών κατέβασαν ρολά, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την αρτοποιοβιομηχανία Κατσέλης.

Χηηρά ονόματα που πρωταγωνίστησαν στο ρέκβιμ της ελληνικής βιομηχανίας (που έκλεισαν ή πρόκειται να κλείσουν) είναι επίσης η Χαλυβουργία του Ν. Μάνεση, η Φιλκέραμ Τζόνσον, η Καπνοβιομηχανία Γεωργιάδης, η Κόκα Κόλα που έχει ανακοινώσει την μεταφορά της στα Βαλκάνια, η ΛΑΡΚΟ, η αμυντική βιομηχανία (ΕΛΒΟ, ΕΑΣ) και πολλές άλλες.

Το τέλος της ελληνικής βιομηχανίας, που γίνεται ορατό δια γυμνού οφθαλμού από τα δεκάδες κλειστά εργοστάσια, πιστοποιείται από τα στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής βάσει των οποίων ο δείκτης βιομηχανικής παραγωγής το πρώτο τετράμηνο του 2014 κινούταν στο 70,4% των επιπέδων του 2005, ενώ ο κύκλος εργασιών στη βιομηχανία τον Απρίλιο του 2014 είχε μειωθεί κατά 4,6% σε σχέση με τον Δεκέμβριο του 2013 και κατά 9,8% σε σχέση με ένα χρόνο πριν, τον Απρίλιο του 2013.

Η βιομηχανική παραγωγή επομένως βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση, συρρικνώνοντας απότομα τα θεμέλια της βιομηχανικής Ελλάδας, που ήταν απείρως πιο ασθενή σε σχέση με τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά (9% η συμβολή στο ΑΕΠ, έναντι 15 στην Ευρώπη).

Αποβιομηχάνιση της Ελλάδας

Οι σημαντικότερες αιτίες για την αποβιομηχάνιση της Ελλάδας, που δεν μας επιτρέπει να ελπίζουμε σε αξιοσημείωτη πτώση της ανεργίας από το σημερινό επίπεδο του 27% για τα επόμενα χρόνια, πρέπει να αναζητηθούν στις ακόλουθες πέντε αιτίες:

Πρώτο, την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ το 1981 και το ευρώ το 2001 που μπορεί να προκάλεσε την εισροή πακτωλών χρημάτων από τα διαρθρωτικά ταμεία, ευνοώντας την άνοδο του βιοτικού επιπέδου (που αποδείχθηκε πρόσκαιρη) στην παραγωγή όμως όξυνε στο έπακρο τον ανταγωνισμό οδηγώντας στο κλείσιμο πλήθος από βιομηχανίες, ενώ με τις ποσοστώςεις ευνοήθηκαν σκανδαλωδώς οι βόρειες χώρες κι ειδικά η Γερμανία.

Δεύτερο, και σχετιζόμενο με το προηγούμενο, είναι το ακριβό ευρώ (1,3629 δολ. ΗΠΑ, αυξημένο κατά 4,34% σε σχέση με πέρυσι) που αποδεικνύεται συνεχές βαρίδι στα πόδια των εξαγωγικών βιομηχανιών, ακυρώνοντας ακόμη και τις οικονομίες στο κόστος παραγωγής που προκαλεί η μείωση του εργατικού κόστους ή της φορολογίας.

Τρίτη αιτία για την αποβιομηχάνιση, είναι η πτώση της καταναλωτικής ζήτησης. Η μείωση των μισθών (με τον σχετικό δείκτη να ανέρχεται για το πρώτο τρίμηνο του 2014 στο 73,3% του 2008) από τις κυβερνήσεις Παπανδρέου, Παπαδήμου και Σαμαρά που εφάρμοσαν μέχρι κεραίας τα μέτρα των Μνημονίων από το 2010 μέχρι σήμερα, οδήγησε την κατανάλωση στα Τάρταρα με αποτέλεσμα η βιομηχανία να μην μπορεί να στηριχθεί στην εσωτερική αγορά.

Τέταρτο, το υψηλό ενεργειακό κόστος (ανώτερο ακόμη και κατά 80% σε σχέση με την υπόλοιπη ΕΕ) που πλήττει ειδικά ενεργοβόρες βιομηχανίες, όπως η χαλυβουργία, αλουμίνιο, τσιμέντο και χημική βιομηχανία.

Πέμπτο, πλήγμα όχι μόνο στην βιομηχανία αλλά σε όλες τις επιχειρήσεις προκάλεσε η άνοδος του κόστους συμμόρφωσης με την εφορία, όπως προκλήθηκε από το φορολογικό χάος που έχει δημιουργηθεί την τελευταία τετραετία με την ψήφιση 80 φορολογικών νόμων και την έκδοση 800 ερμηνευτικών εγκυκλίων! Πρωταγωνιστές μάλιστα είναι όλοι αυτοί που ομνύουν στην ανάγκη απλοποίησης της φορολογίας...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΑΤΙΚΙΩΤΗΣ

Πηγή: Ευρωπαϊκό έγκλημα εκ προμελέτης το κλείσιμο της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης (EBZ) - RAMNOUSIA